

lerne, da den første Tjetjenienkrig var slut, ikke blev overholdt fra russisk side, og derfor var de muligheder, som Maskhadovregeringen havde for at styre landet, meget dårlige. Men det er selvfølgelig meget let, når man forhindrer en regering i at fungere i sit område, så bagefter at kritisere den for alle de ting, der sker i området.

Det bringer mig så frem til det afsluttende spørgsmål, nemlig spørgsmålet om forslagene til vedtagelse. Udenrigsministeren siger: Tjetjenierne skal bare stoppe terroren, de skal bare se at få den terror stoppet. Jamen hvilke tjetjenere skal stoppe hvilken terror? Det er jo det store spørgsmål. Hvilke magtmidler har præsident Maskhadov og hans administration til at stoppe terrorismen i Tjetjenien? Hvilke muligheder har de? Hvilke politikorps har de til deres rådighed? Sagen er, at de ingenting har.

Det er jo det, der er grundlæggende absurd ved det forslag til vedtagelse, som ligger fra Socialdemokratiet, Radikale, Dansk Folkeparti og regeringen, og det er grundlæggende absurd af to grunde.

For det første fordi man i en situation, hvor alle tilsyneladende i ord er enige om, at situationen er blevet forværret, bare siger, at den bestræbelse, der skal være, skal fortsætte. Man skulle jo tro, at når situationen var blevet forværret, så skulle indsatsen for at gøre noget ved situationen forstærkes. Det er jo elementært og soleklart, men vi ser jo, hvordan, jeg havde nær sagt, skolelærer Kramer må ind og lave tekstanalyse og stille spørgsmål til udenrigsministeren og få udenrigsministeren til at sige, at det, der i virkeligheden menes, er forstærke, selv om det ikke står der.

Den anden grund til, at det forslag til vedtagelse, som ligger fra flertallet, er absurd, er jo, at man netop opererer med en tjetjensk side, hvor enhver ved, at der ikke eksisterer nogen tjetjensk side. På den tjetjenske side er der ubestrideligt terrorister. Efter vores opfattelse, i hvert fald efter min personlige opfattelse kan jeg sige til udenrigsministeren, at jeg ikke er med til fra det her Folketing at sende appeller til forskellige terrorister rundt omkring i verden om, at de skal tage afstand fra terror. Folk, der har begået terror, folk, der har dræbt uskyldige civile, skal altså retsforfølges, de skal fanges, de skal retsforfølges, og de skal sættes i spjældet. Sådan er det, det er vores holdning. Dem skal man altså ikke udsende appeller til. Og hvis det er dem, man mener, er det et grundlæggende absurd udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Søren Søndergaard fik en hel masse retorik ud af en fortalelse, jeg gjorde mig skyldig i, der fik det til at lyde, som om jeg mente, at den første tjetjenske krig startede i 1999. Det synes jeg er helt fair, sådan noget kunne jeg også finde på selv at trække i halen, når man driller hinanden.

Men der var en anden ting, jeg ikke kunne lide. Det var, at det spørgsmål, som så druknede i omtalen af den fortalelse, var spørgsmålet om den etniske udrensning, som skete i Tjetjenien, hvor så at sige samtlige russere blev fjernet fra jordens overflade, blev dræbt. Det ligger i forlængelse af udenrigsministerens bemærkninger om de frygtelige forbrydelser, der skete i mellemkrigstiden, hvor Tjetjenien jo faktisk havde en autonomi, men hvor det hele gik op i kidnapninger og forbrydelser, som gjorde, at russerne måtte gribe ind.

Det, jeg ikke kan forstå, og jeg mener ikke, at den ene part har noget at lade den anden høre, er: Hvorfor skal det forbigås?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jamen det skal da ikke forbigås. Jeg kan så trods alt berolige hr. Langballe med, at en påstand om, at så at sige samtlige russere i Tjetjenien blev dræbt, er en fuldstændig absurd påstand, som intet har på sig. At så at sige samtlige russere i Tjetjenere blev dræbt, er fuldstændig absurd.

Kl. 17.05

Men det er fuldstændig korrekt, at der foregik etniske udrensninger, fuldstændig uacceptable etniske udrensninger. Problemet er jo bare, at historien ikke starter fra et nulpunkt. Historien starter jo altid med noget, der er foregået før, og man bliver altså nødt til at prøve at finde ud af, hvad der er årsag, og hvad der er virkning, og det, der er årsagen her, er jo altså, at man har fra taget den tjetjenske befolkning muligheden for at træffe beslutninger om deres egen situation. Det er det, der er udgangspunktet, og det er det, vi forholder os til.

Det har ikke noget at gøre med at sympatisere specielt med tjetjenere. Hvorfor skulle vi sympatisere mere med tjetjenere end med ingusjere eller med tadsjikere eller med folk fra Kabardino-Balkarien – naturligvis ikke. Men vi sympatiserer med det princip, at folk, der lever i et område, har ret til at bestemme inden for det område og ikke skal være tvunget af andre til at gøre, hvad andre synes. Det synes vi er et princip som